

[Aage Brusgaard]

med den ansatte om, at firmabilen udelukkende må benyttes til erhvervsmæssig kørsel?»

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med, at en større københavnsk industrivirksomhed nægter sine ansatte muligheden for at fraskrive sig ret til privat brug af firmabilen. I det pågældende eksempel er der tale om sælgere, der bor og arbejder i Jylland, og som stort set aldrig kører i bil på arbejde, men direkte fra hjemmet til kunderne. De pågældende familier ejer ydermere egen bil, som benyttes til private formål.

De ansatte har flere gange påtalt over for virksomheden, at den skattemæssige omkostning ved at få stillet firmabilen til rådighed for privatkørsel i 1994 markant vil overstige nytteværdien derved. Men firmaet fastholder, at firmaets politik vedrørende firmabiler gælder alle ansatte uden undtagelse. Dette indebærer, at alle ansatte med firmabil har ret til at benytte bilen privat og dermed også skal betale fuld skat af firmabil.

Spørgeren vil derfor gerne have oplyst, hvilke muligheder den ansatte i dette tilfælde har for at undgå en urimelig beskatning af et gode, som den pågældende ikke har behov for og derfor foretrækker at frasige sig.

Svar (15/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår det, at baggrunden er en konkret situation, hvor en arbejdsgiver i København over for et antal sælgere, der bor og arbejder i Jylland, fastholder, at virksomheden stiller biler til rådighed for sælgerne, således at bilerne er til rådighed til privat benyttelse.

Det fremgår endvidere, at de pågældende sælgere i deres aftale med arbejdsgiveren allerede har accepteret at have bilerne til rådighed også til privat benyttelse, men at de nye skatteregler for nogle af sælgerne har bevirket, at de nu ønsker aftalerne ændret, således at deres biler ikke længere skal være til rådighed til privat benyttelse.

På dette område som på andre områder er der ikke tale om, at ændrede skatteregler automatisk giver den ene part i en aftale, f.eks. en arbejdsaftale, ret til ensidigt at ændre aftalen, og man kan derfor ikke sige, at de pågældende

sælgere på grund af de nye regler om beskatning af bil til rådighed har et krav på, at arbejdsgiveren skal gå med til en ændring af aftalen som ønsket.

Hvis arbejdsgiveren derfor også efter 1. januar 1994 mener, at den pågældende bil er til rådighed privat, må arbejdsgiveren i overensstemmelse hermed opfylde sin pligt til kilde-skattetræk i værdien heraf og til ved årets udgang at indberette værdien af privat kørsel i året.

Om den pågældende sælger efterfølgende kan overbevise ligningsmyndighederne om, at bilen ikke har været til rådighed privat, må, som det fremgår, være et ligningsmæssigt anliggende. Dels må den pågældende sælger kunne dokumentere, at han ikke har accepteret arbejdsgiverens tilbud om at have bilen til rådighed privat – og det må som minimum kræve, at sælgeren forud for året har meddelt arbejdsgiveren sin beslutning – dels kræver det, at sælgeren kan godtgøre, at hans samlede benyttelse af bilen udelukkende har været erhvervsmæssig i det pågældende år. En sådan dokumentation kan næppe være tilstrækkelig, hvis den er mindre detaljeret end et fuldstændigt kørselsregnskab.

Sammenfattende må jeg sige, at det undrer mig, såfremt der er arbejdsgivere, som – hvis den pågældende medarbejders ønske i øvrigt er reelt og velbegrundet – modsætter sig en ændring af arbejdsaftalen, som umiddelbart vil betyde en besparelse for arbejdsgiveren.

Jeg vil dog tilføje, at det også vil undre mig, hvis der er ret mange ansatte, der vil finde det fordelagtigt at sige nej tak til arbejdsgiverens tilbud om at give dem fordelen af at have bil til rådighed, når beskatningen heraf er så relativt beskeden, at den stort set kun svarer til udgiften ved at holde egen bil og køre omkring 5.000 km om året i den.

Spm. nr. S 249

Til *sundhedsministeren* (23/11 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Finder ministeren det sundhedspolitisk og økonomisk rimeligt, at danske apoteker modtager betydelige rabatter fra medicinleverandørerne, uden at apotekerne er i stand til over for Sundhedsministeriet og dermed over for offentligheden at dokumentere størrelsen af disse rabatter?»